

EEN ONGEWONE
FAMILIE

Matt Haig

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Radleys

Uitgave

Published by arrangement with Canongate Books Ltd, 14 High Street,

Edinburgh EH1 1TE

Copyright © 2010 by Matt Haig

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Anne Douqué

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagillustratie

James P. Blair/Getty Images

Foto auteur

Clive Doyle

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3044 1

D/2012/8899/30

NUR 302

www.matthaig.com

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VRIJDAG

Uw instinct is misleidend. Dieren vertrouwen op hun instinct om te overleven, maar wij zijn geen wilde beesten. Wij zijn geen leeuwen, of haaien, of aasgieren. Wij zijn beschaafd, en een beschaving kan alleen standhouden wanneer instincten worden onderdrukt. Dus draag uw steentje bij aan de samenleving en negeer die duistere verlangens diep vanbinnen.

Het handboek voor de onthouder (tweede druk), blz. 54

Orchard Lane 17

Het is een rustige buurt, vooral 's nachts.

Te rustig, denk je misschien terecht, voor een monster dat hier in de mooie, lommerrijke lanen woont.

Inderdaad, om drie uur 's nachts in het plaatsje Bishopthorpe is het makkelijk om in de leugen te geloven die de inwoners voor zoete koek hebben geslikt: dat dit een buurt is waarin nette en rustige mensen een net en rustig leven leiden.

Op dit uur zijn alleen de geluiden van de natuur te horen. De kreet van een uil, het geblaf van een hond in de verte of, op een winderige nacht zoals deze, het spookachtige gefluister van de wind door de platanen. Zelfs in de hoofdstraat, voor de deur van de feestwinkel, het café of traiteur De Vergulde Pollepel, hoor je over het algemeen nauwelijks verkeer, en zie je niets van de beledigende graffiti die het voormalige postkantoor opsiert (hoewel je met een beetje inspanning het woord FREAK nog net zou kunnen ontcijferen).

Wanneer je ergens anders in het dorp, of in een straat zoals Orchard Lane, een nachtelijke wandeling maakt langs de vrijstaande, historische panden die bewoond worden door advocaten en artsen en projectmanagers, dan zie je dat alle lichten gedoofd zijn. De gesloten gordijnen houden de nacht buiten. Totdat je bij nummer 17 aankomt, waar je zwak licht door het gordijn van een raam op de eerste verdieping ziet schemeren.

En wanneer je daar blijft staan, terwijl je de koele en rustgevende nachtlucht inademt, dan zie je dat nummer 17 er in eerste instantie niet anders uitziet dan de huizen rondom. Misschien is het niet zo statig als het buurhuis, nummer 19, met zijn brede oprijlaan en elegante ornamenten in regencystijl, maar verder doet nummer 17 er in niets voor onder.

Dit huis heeft de typische uitstraling van een dorpse eengezins-

woning: niet te groot, maar wel groot genoeg, met op het eerste gezicht geen dissonanten. Een makelaar zou zeggen dat het in vele opzichten een droomhuis is, en zeker geschikt om je kinderen in te laten opgroeien.

Maar al snel ontdek je dat er iets niet klopt. Wacht, misschien is 'ontdekken' een te groot woord. Waarschijnlijk besef je onbewust dat zelfs de natuur rond dit huis zich stilhoudt, dat je geen vogel of ander geluid hoort. Toch wordt je nieuwsgierigheid naar het schijnsel achter dat gordijn instinctief gewekt, en je voelt een kou optrekken die niet wordt veroorzaakt door de nachtelijke lucht.

Wanneer dat gevoel sterker wordt, verandert het misschien in angst, waardoor je wilt wegluchten voor deze plek. Maar waarschijnlijk doe je dat niet. Je bekijkt het mooie huis en de stationwagon voor de deur en je denkt dat dit alles eigendom is van doodnormale mensen die geen enkel gevaar vormen voor hun omgeving.

Als je deze gedachte toestaat, dan doe je daar verkeerd aan. Want Orchard Lane 17 wordt bewoond door de Radleys, en ondanks hun uiterste inspanningen, zijn zij een allesbehalve normaal gezin.

De logeerkamer

‘Je hebt je slaap nodig,’ zegt hij tegen zichzelf, maar het helpt niet.

Het licht dat om drie uur op deze vrijdagnacht nog brandt, is van Rowan, de oudste van de twee kinderen uit het gezin Radley. Hij is klaarwakker, hoewel hij zes keer de aanbevolen hoeveelheid Droomzacht heeft gedronken.

Hij ligt altijd wakker rond deze tijd. Als hij geluk heeft, valt hij tijdens een goede nacht rond vieren weer in slaap, om vervolgens om of vlak na zessen weer wakker te worden. Tijdens deze twee uur durende, rusteloze slaap wordt hij gekweld door heftige nachtmerries die hij niet begrijpt. Maar vannacht is het geen goede nacht; zijn eczeem speelt op en de wind rammelt aan het raam, en hij weet dat hij straks waarschijnlijk zonder enige vorm van nachtrust naar school moet.

Hij legt zijn boek, *Verzamelde gedichten* van Byron, weg. Hij hoort iemand op de overloop die niet op weg is naar de wc, maar naar de logeerkamer.

De deur van de droogkast gaat open. Er klinkt zacht gerommel en na een korte stilte hoort hij haar de slaapkamer uit gaan. Ook dit is niet ongewoon. Hij heeft zijn moeder al vaak ’s nachts uit bed horen komen om met een geheimzinnige bedoeling naar de logeerkamer te gaan. Hij heeft er nog nooit naar gevraagd.

Dan hoort hij haar weer in bed stappen, gevolgd door het onverstaanbare gemompel van zijn ouders dat door de muur dringt.

Dromen

Helen stapt weer in bed. Haar hele lichaam is gespannen. Haar echtgenoot slaakt een vreemde, haast verlangende zucht en verdwijnt met zijn neus in haar hals.

‘Waar ben je in vredesnaam mee bezig?’

‘Ik probeer je te zoenen,’ zegt hij.

‘Alsjeblieft, Peter,’ zegt ze. De hoofdpijn bonkt achter haar ogen. ‘Het is midden in de nacht.’

‘En dit is natuurlijk absoluut niet het moment dat je gezoend wilt worden door je echtgenoot.’

‘Ik dacht dat je sliep.’

‘Ik sliep ook. Ik droomde. Ik had zelfs een nogal opwindende droom. Deed me denken aan vroeger.’

‘Peter, straks maken we de kinderen nog wakker,’ antwoordt ze, hoewel ze weet dat Rowans licht nog brandt.

‘Kom op, ik wil je alleen maar zoenen. Het was zo’n mooie droom.’

‘Nee, je wilt niet alleen zoenen, je wilt meer. Je wilt...’

‘Wat is nou het probleem? De lakens?’

‘Ik wil gewoon slapen.’

‘Wat ging je doen?’

‘Ik moest naar de wc.’ Ze is zo gewend aan deze leugen dat ze er niet meer over nadenkt.

‘Die blaas van jou wordt steeds zwakker.’

‘Welterusten.’

‘Weet je nog dat we toen die bibliothecaresse mee naar huis hadden genomen?’

Ze bespeurt een glimlach in zijn vraag. ‘Jezus, Peter. Dat was Londen. We praten niet over Londen.’

‘Maar wanneer je terugdenkt aan die nachten, word je dan niet...’

‘Nee. Dat is een eeuwigheid geleden. Ik denk er helemaal niet meer aan.’

Een pijnscheut

Die ochtend, vlak nadat ze wakker is geworden, gaat Helen rechtop zitten en neemt een slok water. Ze schroeft de dop van het potje ibuprofen en legt behoedzaam een tablet op haar tong, alsof het een hostie is.

Ze slikt, en precies op het moment dat de pil door haar keel spoelt, voelt haar echtgenoot – die een paar meter van haar af in de badkamer staat – een pijnscheut.

Hij heeft zich gesneden tijdens het scheren.

Hij kijkt naar het bloed dat glinstert op zijn vochtige, ingesmeerde huid.

Prachtig. Dieprood. Hij raakt het aan, bekijkt de veeg die op zijn vinger achterblijft, en zijn hart begint sneller te kloppen. Hij beweegt zijn vinger steeds dichterbij zijn mond, maar vlak voordat hij die bereikt, hoort hij iets. Snelle voetstappen van iemand die zich naar de badkamer haast, dan gerammel aan de dichte deur.

‘Pap, laat me er alsjeblieft in... Alsjeblieft!’ zegt zijn dochter Clara, terwijl ze hard op het stevige hout bonkt.

Hij doet wat ze vraagt, waarop Clara binnenstormt en met haar hoofd in de wc-pot duikt.

‘Clara,’ zegt hij, terwijl ze overgeeft. ‘Clara, gaat het wel?’

Ze gaat rechtop zitten. Met een bleek gezicht dat afsteekt tegen haar schooluniform, kijkt ze van achter haar brillenglazen naar hem op. Haar blik is wanhopig.

‘O mijn god,’ zegt ze, en buigt zich weer over de wc-pot. Ze braakt opnieuw. Peter ruikt het, en ziet het. Hij rilt, niet vanwege het braaksel maar vanwege het feit dat hij weet wat dit betekent.

Binnen een paar tellen staat iedereen in de badkamer. Helen zit gehurkt naast haar dochter, terwijl ze haar haren naar achteren strijkt en zegt dat alles goed komt. Haar zoon Rowan staat in de

deuropening met zijn zonnebrandcrème factor 60, waarmee hij nog ingesmeerd moet worden.

‘Wat is er met haar aan de hand?’ vraagt hij.

‘Niets, hoor,’ zegt Clara, die geen zin heeft in pottenkijkers. ‘Eerlijk waar, het gaat alweer. Ik voel me prima.’

Dat laatste woord blijft in de ruimte rondzweven, en bederft de lucht met zijn eigen zure, stinkende leugenachtigheid.